

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20.10.2004, sp. zn. 5 Tdo 1173/2004

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Ublížení na zdraví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 5

§ 224 odst. 1

§ 224 odst. 2

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Jestliže řidič přijíždějící po vedlejší silnici nedá přednost v jízdě řidiči přijíždějícímu po hlavní silnici, odpovědnost za jejich střet a případné další následky je zásadně na řidiči, jenž přijel do křižovatky po vedlejší silnici.

Jestliže však řidič na hlavní silnici jede rychlostí výrazně překračující maximální povolenou rychlost, čímž řidiči přijíždějícímu do křižovatky po vedlejší silnici znemožní, popř. podstatně ztíží, aby mu dal přednost v jízdě, pak není vyloučena jeho odpovědnost nebo spoluodpovědnost za případnou kolizi.

II. Výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy motorového vozidla v obci (např. o více než 70 %) je porušením důležité povinnosti uložené řidiči motorového vozidla právními předpisy (§ 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů), protože takové porušení má zpravidla za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2004, sp. zn. [5 Tdo 1173/2004](#))

Nejvyšší soud z podnětu dovolání nejvyšší státní zástupkyně zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 9 To 757/2003, a Krajskému soudu v Plzni přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Dále Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného J. K., protože je zjevně neopodstatněné.

Z odůvodnění:

Obviněný J. K. byl rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. 2 T

73/2001, uznán vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil tím, že dne 25. 10. 2000 kolem 14.00 hod. v K. V. řídil v uzavřené obci v ulici Ch. ve směru na S. motocykl nedovolenou a nepřiměřenou rychlostí 86 až 97 km/hod. a v křižovatce s vedlejší ulicí V. zavinil střet s automobilem Škoda Pick Up, řízeným I. K., který vyjížděl z ulice V na ulici Ch., při nehodě byla těžce poraněna spolujezdkyně obviněného na motocyklu Š. M., která následky zranění zemřela téhož dne v nemocnici v K. V.

Za to byl obviněný J. K. odsouzen podle § 224 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roky. Dále byl obviněnému podle § 49 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 3 roky a postupem podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o nároku poškozeného na náhradu škody.

Citovaný rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech napadl obviněný J. K. odvoláním, z jehož podnětu Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 9 To 757/2003, podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal za stejný skutek vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. a odsoudil ho za to k trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Postupem podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. bylo rozhodnuto o nároku poškozeného na náhradu škody.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podali dovolání jak nejvyšší státní zástupkyně v neprospěch obviněného, tak i obviněný. Nejvyšší státní zástupkyně je podala s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolatelka především poukazuje na dosavadní průběh řízení a uvádí, že odvolací soud dospěl na rozdíl od soudu prvního stupně k závěru, podle něhož se obviněný nedopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., ale pouze trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., neboť porušení pravidel silničního provozu obviněným nebylo výlučnou příčinou vzniklé dopravní situace. Odvolací soud shledal spoluvinu na způsobeném následku i u řidiče automobilu Škoda Pick Up I. K., který rovněž porušil pravidla silničního provozu, a to tím, že vyjížděl s vozidlem z vedlejší silnice a nedal obviněnému přednost, jak byl povinen učinit.

Podle dovolatelky je k trestní odpovědnosti pachatele podle § 224 odst. 2 tr. zák. nutné porušení důležité povinnosti vyplývající ze zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce anebo uložené podle zákona, přičemž v posuzovaném případě přichází v úvahu jen poslední alternativa. Spáchání trestného činu podle § 224 tr. zák. v souvislosti s dopravní nehodou pak podle jejího názoru předpokládá, aby porušení určitého dopravního předpisu bylo v příčinné souvislosti s touto nehodou, přičemž tuto příčinnou souvislost mezi jednáním obviněného a smrtí poškozené Š. M. dovolatelka dále podrobně dovozuje.

Z důkazní situace, z níž vycházely soudy činné dříve ve věci, podle nejvyšší státní zástupkyně vyplývá, že kdyby jel obviněný J. K. maximálně povolenou rychlostí 50 km/hod., ke střetu s vozidlem řízeným I. K. by vůbec nedošlo. Základní příčinu dopravní nehody spatřuje nejvyšší státní zástupkyně v nedovolené a nepřiměřené rychlosti jízdy obviněného, který téměř dvojnásobně překročil výši povolené rychlosti v obci, takže porušil ustanovení § 16 odst. 3 vyhlášky č. 99/1989 Sb. a tento moment byl zásadní při vzniku nehody, v jejímž důsledku zemřela spolujezdkyně obviněného Š. M. Proto dovolatelka nepovažuje za správný závěr odvolacího soudu, podle kterého je vznik dopravní nehody nutné z jedné poloviny přičítat i řidiči I. K. U něj lze shledat toliko sekundární nedbalost ve formě nesprávné reakce na vzniklou situaci, naopak obviněný podle názoru dovolatelky porušil jednu ze základních povinností vyplývajících pro řidiče a k tomu bylo třeba přihlídnout jako k okolnosti, která podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pro společnost ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák. Závěrem svého dovolání tedy nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a dále aby přikázal Krajskému soudu v Plzni věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

K podanému dovolání nejvyšší státní zástupkyně se prostřednictvím svého obhájce vyjádřil obviněný

J. K. Ten se neztotožnil s názorem nejvyšší státní zástupkyně a vyslovil přesvědčení, že spoluvinu na následku dopravní nehody nese i řidič vozidla Škoda Pick Up I. K. Kdyby tento řidič neporušil pravidla silničního provozu, podle názoru obviněného by pravděpodobně byl schopen reagovat na vzniklou situaci a k dopravní nehodě by nedošlo.

Dovolání pak podal prostřednictvím svého obhájce i obviněný J. K., který tak učinil rovněž s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Obviněný nejprve poukazuje na skutková zjištění učiněná soudy obou stupňů a týkající se průběhu posuzované dopravní nehody, z nichž podle jeho názoru vyplývá, že řidič I. K. musel vidět příjezdající motocykl obviněného a mohl zabránit střetu, pokud by se zastavil na středové dělicí čáře. Za nesprávný potom obviněný považuje závěr odvolacího soudu uvedený v odůvodnění jeho rozsudku a spočívající v tom, že pokud obviněný sám výrazně porušil předpisy, nemohl se uplatnit tzv. princip omezené důvěry, tedy že mu vozidlo vyjíždějící z vedlejší silnice dá přednost. Podle přesvědčení obviněného již přípravné řízení mělo závažné vady, které nebylo možné napravit před soudem, a proto vícekrát navrhoval věc vrátit státnímu zástupci za použití ustanovení § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř. (byť citované ustanovení přikazuje soudu trestní stíhání za určitých okolností zastavit, nikoli věc vrátit státnímu zástupci). Obviněný rovněž tvrdí, že měl být stíhán a postaven před soud též řidič I. K., a jestliže se tak nestalo, považuje to za nesprávný a diskriminující postup, resp. pokud bylo trestní stíhání I. K. zastaveno ještě v přípravném řízení, měl být obviněný zproštěn obžaloby. Obviněný též poukazuje na řadu svých důkazních návrhů, kterým však nebylo vyhověno.

Závěrem obviněný J. K. navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni, a pokud sám nerozhodne, aby přikázal věc tomuto soudu k novému rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací po zjištění, že dovolání je přípustné, bylo podáno včas, oprávněnou osobou, na správném místě a se stanovenými náležitostmi, dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o dovolání nejvyšší státní zástupkyně, považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že – jak je zřejmé z rozhodných skutkových zjištění učiněných soudy obou stupňů a původně popsaných zejména v rozsudku soudu prvního stupně – obviněný J. K. jel bezprostředně před nehodou v obci na motocyklu rychlostí 86 až 97 km/hod. Řidič vozidla Pick Up I. K. se rozhodoval o tom, zda vjede na hlavní silnici, v době 4,4 až 4,8 sekundy před střetem a v okamžiku, kdy motocykl řízený obviněným byl vzdálen od místa střetu 98 až 126 metrů. Pokud by obviněný jel nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/hod., přijel by do místa střetu za 7 až 9 sekund, tedy asi 2,5 až 4,5 sekundy poté, co by tímto místem projel řidič I. K., přičemž na zrychlení jeho vozidla by dále záleželo, jestli by obviněný musel přibrzdit svůj motocykl, aby se za toto vozidlo mohl zařadit, nebo zda by se zařadil bez použití brzd. V žádném případě by však obviněný nebyl přinucen k prudké a náhlé změně směru a rychlosti jízdy, takže ke střetu by vůbec nedošlo.

Z uvedených skutkových závěrů především vyplývá, že obviněný J. K. si počínal v rozporu s právními předpisy, neboť řídil svůj motocykl rychlostí 86 až 97 km/hod. v místě, kde maximální povolená rychlost byla 50 km/hod. Obviněný tedy nerespektoval tehdy platná ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a § 16 odst. 3 vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích (pravidla silničního provozu), ve znění pozdějších předpisů, protože překročil rychlost v místě povolenou o více než 70 %. Navíc si musel být vědom mimo jiné skutečnosti, že v průběhu této riskantní jízdy jeho spolujezdkyně Š. M. neměla ochrannou prilbu, ač jí to ukládalo ustanovení § 6 odst. 1 citované vyhlášky (byť tento nedostatek podle skutkových zjištění neměl vliv na vzniklý následek).

Jak je dále ze skutkových zjištění patrné, řidič I. K. sice vůbec neviděl motocykl řízený obviněným, který jel v čele kolony vozidel, ač ho viděl mohl a měl. Z časového průběhu nehodového děje, jak byl výše popsán, je však rovněž zřejmé, že I. K. měl dostatek času zařadit se do svého jízdního pruhu i v případě, kdyby motocykl obviněného viděl, pokud by obviněný jel povolenou rychlostí. Proto mu nelze přičítat zavinění či spoluzavinění na vzniku posuzované dopravní nehody ani na způsobeném smrtelném následku. V tomto směru se Nejvyšší soud ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, podle kterých nelze po účastníkovi silničního provozu spravedlivě požadovat, aby bez dalšího předpokládal možné porušení pravidel tohoto provozu jinými účastníky a aby tomu přizpůsobil své

počinání. Naopak, není-li z okolností, které může účastník silničního provozu běžně vnímat či předvídat, zřejmé, že jiný účastník téhož provozu porušil své povinnosti, je oprávněn očekávat od ostatních účastníků silničního provozu dodržování stanovených pravidel. Účastník silničního provozu, který porušil pravidla tohoto provozu, pak na druhé straně nemůže očekávat dodržení těchto pravidel od ostatních účastníků, jestliže jim to znemožnil s ohledem na charakter a závažnost svého porušení pravidel silničního provozu.

Na základě uvedených okolností je Nejvyšší soud toho názoru, že Krajský soud v Plzni nepostupoval správně, jestliže posoudil jednání obviněného J. K. jako trestný čin ublížení na zdraví toliko podle jeho základní skutkové podstaty ve smyslu § 224 odst. 1 tr. zák. a že toto své rozhodnutí odůvodnil zejména poukazem na jen poloviční podíl viny obviněného na nehodě, přičemž ve zbylém rozsahu shledal odvolací soud podíl řidiče I. K. na jejím vzniku. Podle přesvědčení Nejvyššího soudu rozhodná skutková zjištění nepotvrzují tento podíl řidiče I. K. na posuzované nehodě, ale naopak svědčí o tom, že právě jen obviněný svým zaviněným protiprávním jednáním způsobil smrt poškozené Š. M. V tomto směru se navíc odvolací soud – aniž provedl jakékoli důkazy týkající se samotného posuzovaného skutku a aniž modifikoval jeho popis – odchýlil od skutkových zjištění soudu prvního stupně, který neučinil žádný skutkový závěr o spoluzavinění řidiče I. K. Naopak, za hlavní a zásadní příčinu této dopravní nehody označil soud prvního stupně nedovolenou a nepřiměřenou rychlost jízdy obviněného. Nejvyšší soud ve shodě s tím rovněž spatřuje v jednání obviněného J. K. primární důvod posuzované nehody a způsobeného následku. Za těchto okolností nemohlo vést jednání řidiče I. K. k závěru o jeho spoluzavinění a ani k tomu, že v důsledku uvedeného závěru odvolací soud nepřihlédl ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák. k okolnosti odůvodňující přísnější právní kvalifikaci jednání obviněného podle § 224 odst. 2 tr. zák., která spočívá v porušení důležité povinnosti uložené obviněnému jako řidiči motorového vozidla.

Nejvyšší soud tedy uzavírá, že v posuzované věci bylo zásadní příčinnou vzniklého následku na životě poškozené Š. M. jen jednání obviněného J. K., které spočívalo v hrubém porušení pravidel silničního provozu, konkrétně ve značném překročení nejvyšší povolené rychlosti. Pokud by totiž obviněný jel povolenou rychlostí, tzn. nejvýše 50 km/hod., podle skutkových zjištění soudů obou stupňů by řidič I. K. bez ohledu na skutečnost, zda viděl příjíždějící motocykl řízený obviněným, mohl bez porušení pravidel silničního provozu vjet na hlavní silnici, aniž by došlo k nehodě. Jednání I. K., byť fakticky samozřejmě souviselo se vznikem a průběhem nehodového děje, tak z trestně právního hlediska není příčinou nehody a jejího následku. Závěr Krajského soudu v Plzni, podle něhož se na vzniku následku podíleli obviněný J. K. i řidič I. K. každý z poloviny, proto není správný, nemá oporu ve skutkových zjištěních, z nichž vycházel Okresní soud v Karlových Varech, a nelze z něj vyvozovat jakékoli právní důsledky.

V návaznosti na uvedené zjištění proto nemohl Nejvyšší soud akceptovat ani právní kvalifikaci jednání obviněného J. K., k níž dospěl Krajský soud v Plzni, pokud konstatoval, že obviněný sice porušil důležitou povinnost ve smyslu § 224 odst. 2 tr. zák., ale pro zjištěnou spoluvinu I. K. a s ohledem na ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák. je nutné skutek hodnotit jen jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. S poukazem na již výše zmíněné závěry totiž Nejvyšší soud shledal u obviněného výlučnou odpovědnost za způsobený následek, proto bylo namíste uznat obviněného vinným ze spáchání trestného činu ublížení a zdraví v jeho kvalifikované skutkové podstatě, tedy podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., jak správně učinil soud prvního stupně. Výrazné překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy motorového vozidla v uzavřené obci je nepochybně porušením důležité povinnosti uložené řidiči motorového vozidla právními předpisy (tj. v době posuzovaného skutku ustanoveními § 7 odst. 1 písm. c/ zákona č. 12/1997 Sb., o bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a § 16 odst. 3 vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích /pravidla silničního provozu/, ve znění pozdějších předpisů), protože takové porušení má zpravidla za následek velmi reálné nebezpečí pro lidský život a zdraví (srov. rozhodnutí pod č. 33/1972 Sb. rozh. tr.), jak to ostatně potvrzuje smrtelný následek u spolujezdce obviněného Š. M. Přitom uvedenou okolnost podmiňující použití přísnější právní kvalifikace naplnil obviněný J. K. nejen z formálního hlediska, ale též z materiálního hlediska ve smyslu § 88 odst. 1 tr. zák., protože jím

zaviněné porušení důležité povinnosti řidiče pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

Nejvyšší soud nemá důvod odchylovat se v tomto směru od dosavadní judikatury, podle které zákon již stanovením určité okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby předpokládá, že při jejím naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla podstatně zvýšen. K okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby se proto nepřihlédne jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v konkrétním případě (§ 3 odst. 4 tr. zák.) ani při formálním naplnění této okolnosti nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici zvýšené trestní sazby, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu dané kvalifikované skutkové podstaty (srov. rozhodnutí pod č. 34/1976-II. Sb. rozh. tr.). Jak je totiž patrné ze všech okolností posuzované věci, nelze zde rozhodně učinit závěr, že skutek, pro který je obviněný J. K. stíhán, neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu ublížení na zdraví spáchaného porušením důležité povinnosti při řízení motorového vozidla.

Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší soud k závěru, že Krajský soud v Plzni učinil v napadeném rozhodnutí nesprávné právní posouzení skutku spáchaného obviněným J. K., jak to s poukazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. správně namítla nejvyšší státní zástupkyně ve svém dovolání. Proto podle § 265k odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušený rozsudek odvolacího soudu, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jeho zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Krajskému soudu v Plzni, aby jako soud odvolací věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud v Plzni tedy opětovně projedná odvolání, které podal obviněný J. K. proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech, a vypořádá se s jeho námitkami ve shodě se závazným právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí o dovolání (§ 265s odst. 1 tr. ř.).

Nejvyšší soud se pak vypořádal s dovoláním obviněného J. K., které shledal částečně jako podané z jiných důvodů, než jaké činí dovolání přípustným, a částečně jako zjevně neopodstatněné. Dovolací námitky obviněného, které se týkají správnosti a úplnosti dokazování a skutkových zjištění, jsou totiž mimo rámec uplatněného dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet.

Pokud obviněný J. K. ve svém dovolání poukazoval i na jednání řidiče vozidla Škoda Pick Up I. K. a domáhal se jeho stíhání a postavení před soud, Nejvyšší soud k tomu uvádí, že ve smyslu obžalovací zásady podle § 2 odst. 8 tr. ř. je trestní stíhání před soudy možné jen na základě obžaloby nebo návrhu na potrestání, které podává státní zástupce. Soud tudíž není oprávněn v naznačených souvislostech nařizovat dalším orgánům činným v trestním řízení, proti které osobě, pro jaký čin a z jakých důvodů mají zahájit trestní stíhání či podat obžalobu. V posuzované trestní věci to potom znamená, že Nejvyšší soud může v dovolacím řízení v návaznosti na uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. přezkoumávat právní kvalifikaci jednání obviněného J. K., ohledně kterého bylo řízení vedeno a na něhož byla podána obžaloba, ale nikoli jednání I. K., který v této věci nevystupuje v pozici obviněného. Kritériem zákonnosti výroku o vině trestným činem ublížení na zdraví podle § 224 tr. zák., jehož spácháním byl jako účastník dopravní nehody uznán vinným řidič jednoho vozidla, totiž není a ani nemůže být okolnost, zda byl či nebyl stíhán a odsouzen také jiný řidič, který se měl na vzniku dopravní nehody a jejích následcích spolupodílet (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2003, sp. zn. 7 Tdo 1300/2003, publikované pod č. T 650. v sešitu 1 Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu). V posuzované věci obviněného J. K. navíc Nejvyšší soud, jak již bylo výše zdůrazněno, ani neshledal žádný relevantní podíl druhého řidiče (I. K.) na vzniku a následcích této dopravní nehody. Proto Nejvyšší soud nemohl přihlížet k uvedené námitce obviněného.

Za nesprávný považuje obviněný J. K. i závěr odvolacího soudu uvedený v odůvodnění jeho rozsudku, podle něhož za situace, pokud obviněný sám výrazně porušil dopravní předpisy, nemohl se uplatnit tzv. princip omezené důvěry, tedy nemohl oprávněně očekávat, že mu dá přednost vozidlo vyjíždějící z vedlejší silnice.

Ani tuto dovolací námitku nemohl Nejvyšší soud akceptovat. Jak vyplývá již z výše uvedeného a také z logického výkladu pravidel provozu na pozemních komunikacích, řidič, jenž dává při jízdě křižovatkou přednost vozidlům příjíždějícím po hlavní silnici, nemusí dát přednost absolutně všem vozidlům, která v libovolné vzdálenosti od křižovatky vidí, ale pouze těm, která jsou již natolik blízko, že vjetí jím řízeného vozidla do křižovatky by u řidičů jedoucích po hlavní silnici vyvolalo nebezpečí nutnosti náhlé změny směru nebo rychlosti jízdy (srov. § 2 bod 2. tehdy platné vyhlášky č. 99/1989 Sb., o pravidlech provozu na pozemních komunikacích /pravidla silničního provozu/, ve znění pozdějších předpisů, a rozhodnutí pod č. 44/2000 Sb. rozh. tr.). Přitom řidič zejména na základě svých zkušeností v podstatě odhaduje, které vozidlo je ještě v dostatečné vzdálenosti tak, že mu umožňuje vjezd na hlavní silnici, a které již nikoli, a při tomto svém odhadu samozřejmě vychází z rychlosti, kterou právní předpisy v místě křižovatky povolují. Pokud řidič příjíždějící po hlavní silnici jede rychlostí povolenou, resp. přiměřenou a řidič příjíždějící po vedlejší silnici mu přednost v jízdě nedá, je v obvyklých případech odpovědnost za kolizi a případné další následky na řidiči, jenž přijel do křižovatky po vedlejší silnici. Pokud však řidič na hlavní silnici jede rychlostí, která maximální povolenou rychlost výrazně překračuje, a řidič příjíždějící do křižovatky po vedlejší silnici nemá důvod předpokládat takové překročení, za případnou kolizi musí nést odpovědnost řidič jedoucí po hlavní silnici. Obviněný J. K. sice podle skutkových zjištění jel po hlavní silnici, ale překročil povolenou rychlost takřka dvojnásobně, což řidič I. K. nemohl předpokládat, tudíž obviněný je bezpochyby viníkem posuzované nehody a s ohledem na její další okolnosti se nemůže dovolávat tzv. principu omezené důvěry, jak správně uzavřel odvolací soud. Proto se obviněný dopustil trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., takže jeho uvedenou dovolací námitku bylo nutné posoudit jako zjevně neopodstatněnou.